

BARI DRABEK

Osvobodová přitažlivost

NAD MĚSTEM SE OBJEVUJÍ VELKÉ STÍNY...

Osudová přitažlivost
Bari Drabek

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 156. e-knihy v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Bari Drabek

Korektura, redakce a sazba: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Markéta Nicol
Hrubá, Kristýna Tichá, Monika Kurucová

Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-87-5 epub

978-80-88525-88-2 PDF

Anotace

Milovala ho, a on ji opustil. Musela se postavit na vlastní nohy a začít novou kapitolu svého života – bez něj.

Uplynulo deset let. Deset let v sobě dusila svou největší bolest. A pak se zničehonic objevil. Jako blesk z čistého nebe. Jako rychlý dračí stín, který náhle zastínil slunce.

Dokážou si k sobě po letech najít cestu? Poslechnou srdce, nebo rozum?

Theodor má tajemství, o kterém není jednoduché mluvit. Dokonce takové, o kterém se mluvit nesmí.

*Byť je příběh zasazen do našeho století, obsahuje alternativní realitu. Mnoho míst a skutečností je výplodem autorčiny bláznivé fantazie.
Prosím, neberte žádné místo jako pravdivou informaci. Je to čistá fikce.*

Varování

V příběhu můžete najít vulgarismy, explicitní popisy sexu, záchvaty úzkosti, fyzické napadení a obtěžování, a také jednoho extrémně sexy draka se sklonem v jednu chvíli skládat básničky, a ve druhé tvrdě... no, však uvidíte. :)

Knihu doporučuji čtenářům 18+!

Věnování

Moje mamka mě zná jako nikdo jiný. Ví, že draky miluju, co jsem otevřela oči na tomhle světě. Jednou, bylo to k mým dvacátým třetím narozeninám, mi věnovala básničku. Dovolte mi, abych ji teď věnovala já vám (ona o tom ví).

At' štěstí z tvých očí září,
at' se ti vždy ve všem daří.
At' ti na tváři kvete stále mladost,
at' v srdci máš samou radost.
At' smích ti slunce přináší
a vítr na křídlech draků smutek odnáší.

Pro všechny drakofily. ;)

Prolog

Nikdy jsem nevěřila na nadpřirozené bytosti a pojem „láska na první pohled“ mi přišel jako blbost.

Žila jsem si poklidný a celkem obyčejný život na předměstí spolu s kamarády, rodinou... než se mi do života přimotal nadpozemsky nádherný blondýn s blankytně modrýma očima a tělem pevným jako skála. V tu chvíli jsem přestala uvažovat racionálně. A taky se všechno

podělalo.

Už jsou to roky, co jsem ho viděla naposledy, a neustále se mi o něm zdává. Nemůžu na něj zapomenout, i když se doopravdy snažím. Protože on prostě zmizel.

Ale to on byl první... Ne, Steve.

Ten ale o ničem neví. Tvrdím mu, že on byl ten, komu jsem se oddala poprvé. Bylo mi šestnáct a byla jsem malá vyděšená holka, co se bála i vlastního stínu a potřebovala záchytný bod a podporu kvůli bolesti, o které jsem mu nikdy neřekla.

A navíc, co bych mu asi tak měla říct?

Že jsem se před ním zamilovala do kluka, který je samá záhada?

Do kluka, který mizí a znenadání se zase objeví.

Do kluka, který má oči v barvě moře a zlaté vlasy zářící na slunci.

Do kluka, jehož tělo mě dokáže rozpálit jen při jediném pohledu.

Do kluka, jehož doteky mě poprvé v životě přivedly na vrchol.

Do kluka, s nímž jsem strávila naprosto nádhernou noc, po níž jsem ho už nikdy neviděla.

Nenechal vzkaz, nic.

Zmizel a mně zůstalo jen zlomené srdce a spousta otázek.

1. Maškarní

Jeho teplá ústa láskyplně oždibovala můj krk. Sice jsem nechápala, co se přesně s mým tělem děje, ale žár jsem cítila. Zнала jsem ten pocit, který se mi mamka snažila vysvětlit pokaždé, když mě zatahovala do tajů sexu. Něco jsem věděla od ní, ale něco od spolužáků ze školy.

„Už jsem ti říkal, že jsi krásná?“ zeptal se Theo tiše.

Jeho modré oči byly ve slabém světle stolní lampičky sotva vidět, ale já je znala. Věděla jsem, že jejich odstín se dá přirovnat k moři v mělčinách.

Zahihňala jsem se.

„Už tak stokrát.“

„Ani tisíckrát by nebylo dost,“ šeptl mi, než ho opět zaujal můj krk.

Lehce pod ušima jsem měla extrémně citlivé místo a on o něm dobře věděl. Nemuchlovali jsme se poprvé. Dovolila jsem mu víc než komukoli před ním. Bláznivě jsem ho milovala a on tvrdil, že ke mně cítí totéž.

„Ani po tisíci první bych se toho nenabažila –“ chtěla jsem ještě něco dodat, ale přísál se mi ke krku, což vyslalo další z mnoha silných horkých vln přímo mezi moje nohy. Tiše jsem zasténala.

„Líbí se mi, jak jsi citlivá,“ zapředl mi u ucha, „ale ještě víc miluju, jak vzdycháš, protože vím, že je to díky mně.“

„Jen díky tobě. Vždycky,“ dostala jsem ze sebe skrz zatajený dech, protože svou ruku začal přesouvat přes můj hrudník a břicho dolů. Velmi pomalu, mučivě. Dobře jsem věděla, jaké pocity mi dokáže přivodit jen svými prsty.

Už několik dní jsem přemýšlela nad tím, že bych mu dovolila víc. Nikdy na mě netlačil, ale bylo mi jasné, že neodmítne. Navíc, pokud jsem se takhle cítila jen díky jeho prstům, jak by mi asi bylo, kdyby použil *jinou* část svého těla?

„Já vím. A stejný vliv máš i ty na mě,“ přiznal.

„Přitom nic nedělám, jen ležím,“ poznamenala jsem a zastyděla se.

Bylo mi trapně z toho, že moc nevím, co přesně mám dělat. I když mi už něco ukázal, připadalo mi, že jsem totálně marná. On byl naopak zkušenější než já. Pokaždé se sice rychle vzrušil, ale co já o tom věděla?

„To bohatě stačí,“ zavrňel. „Mě dostává už jen pohled na tebe.“

Musela jsem se pousmát. Hrnula se mi krev do tváří, které mi dočista hořely.

„Tak mluvíš jen proto, abys mě uklidnil,“ odvážila jsem se, když jsem cítila, jak prstem přejíždí nad lemem mých kalhot. „Víš, že jsem nervózní.“

„Roztomilá skutečnost,“ usmál se. Měl tak krásný úsměv, že se mi z něj pokaždé rozbušilo srdce. „Ty jsi roztomilá.“

„Moc mi nepomáháš,“ zamumlala jsem.

„Ale dneska jsi nějak rozhozenější než normálně,“ poukázal a přestal mi hladit břicho. „Děje se něco? Víš, že se mnou musíš komunikovat.“

Věděla jsem. Pokaždé, když jsme s tímhle začínali, své připomínky si nenechal pro sebe.

„Nemyslím tohle,“ řekla jsem a povzdechla si.

Chytil můj obličej do dlaní a dřív, než stihl něco říct, jsem vyhrkla: „Chci se s tebou vyspat.“ Musela jsem tu myšlenku ze sebe rychle dostat, než bych si ji opět rozmyslela.

Theo se zarazil a mírně se odtáhl.

„Nepřijde ti to moc brzy?“

Sním?

Takové věci běžně říkaly holky, pokud jsem dobře věděla, a Theodor byl asi jediný kluk na planetě, který tohle vyslovil.

„Možná jo, ale já nad tím už pár dnů přemýšlím. Víš, že s tebou jsem došla nejdál,“ připomněla jsem, a on jen přikývl. „Řekla jsem ti, že tě miluju, a ty jsi mi to pověděl taky. Já nelhala, ty snad jo?“

Divoce zakroutil hlavou, až mu blondáté vlasy spadaly do tváře.

„Nedovolil bych si v tomhle lhát, Kio. Zamiloval jsem se do tebe, což je holý fakt.“

Odhrnula jsem mu vlasy z tváře.

„Tak jsem se rozhodla, že už nechci čekat.“

A taky jsem chtěla mít Stacy co vyprávět, ale takovou věc jsem mu rozhodně nehodlala říkat.

Chvíli se na mě nevěřičně díval.

„Ale já... Kio,“ vydechl a zdálo se mi, že najednou dostal strach on.

Tuto chvíli jsem si představovala úplně jinak.

Rozhodla jsem se udělat něco, co dělal i on, aby mě uvolnil. Natáhla jsem se a políbila ho. Milovala jsem, když byly mé rty na těch jeho. Svět kolem mě pokaždé zmizel a skutečně mi to pomáhalo. Theo mi polibek vrátil, ale pak se zase odtáhl. Začínala jsem se cítit frustrovaně.

„Kio, musím ti něco –“ začal, ale já ho nenechala.

Byl nejistý a já se rozhodla přitvrdit. Sáhla jsem mu na bouli v rozkroku, za což jsem si vysloužila jeho hluboký povzdech.

„Potom,“ vydechla jsem a znovu ho políbila.

Tentokrát se už nebránil. Z jeho hrdla vyšel velmi zvláštní zvuk, jaký jsem nedokázala identifikovat ani ho nikam zařadit. Neslyšela jsem ho od něj poprvé, ale stejně jako vždy mi i teď naskočila husí kůže. Byl tak... děsivý a uklidňující zároveň. A divný. Ale já sama jsem byla divná.

Najednou mě Theo povalil zpět na záda a v tu chvíli jsem přestala přemýšlet. Sjel mi ústy na krk, zatímco jeho ruce mi sunuly triko nahoru. Připadaly mi horké.

Nechala jsem ho a nadzvedla se, aby mi svršek mohl sundat. Kamsi ho zahodil. Následně mi ústy putoval až k okraji podprsenky. Jak už jsme oba věděli, moje bradavky byly velmi citlivé.

„Miluju tvoje kozy,“ zahuhlal, když mi jednu vytáhl z podprsenky.

Jo, já je milovala taky, ale často lákaly i pohledy starších mužů víc, než by mi bylo milé. Na svůj věk jsem měla velká prsa a jen jsem doufala, že už neporostou. Stacy mi je záviděla a dost často mi to říkala.

Theodor zasypával mou bradavku polibky a pak ji olízl. Prohnula jsem se v zádech, protože mi přímo z místa, kde měl své rty, vystřelila ta zvláštní elektrizující vlna, která vždy skončila v mém rozkroku.

„Theo,“ zasténala jsem.

Ten se v reakci na můj sten narovnal, sundal si tričko, které letělo dělat společnost tomu mému. Pak si mě zvedl do sedu a osvobodil má prsa ze zajetí spodního prádla.

Zastyděla jsem se, protože mě takhle viděl poprvé. Sklopila jsem pohled a uviděla bouli, která se mu už dost silně dmula v kalhotách. Nedovolil mi, abych se kochala dlouho. Rukou mi jemně zvedl bradu a donutil mě tak, abych se dívala do mořských vod.

Bože, mělo by být zakázané mít takové oči.

„Na mě se dívej,“ pronesl tiše a opět mě pomalu a hluboce políbil. „Víš, co potřebuju.“

Zmateně jsem zamrkala. Mlčela jsem a jemu došlo, že netuším, o čem mluví.

„Kondom, Kio.“

Ach, do prdele.

Já nikdy žádné nekupovala, ale Stacy považovala za skvělý žert dát mi jedno balení k šestnáctým narozeninám.

„Horní šuplík,“ zmohla jsem se a ukázala rukou na noční stolek.

Theodor se okamžitě zvedl z postele a tím mi naskytl skvělý výhled na své tělo. Prohlížela jsem si ho tak, jak jsem to už dělala nesčetněkrát.

Byl krásný, štíhlý, ale přitom svalnatý. Věčko mu vykukovalo z kalhot, svaly na hrudníku i břicho se mu rýsovaly pod oblečením a šlachovité ruce v sobě ukrývaly obrovskou sílu. Zakládal si na sportu, což jsem už dávno věděla. Jeho tělo se mi moc líbilo. A nejen mně... Holky se po něm otáčely, ale z nějakého důvodu jsem ho zaujala zrovna já.

Když našel, co hledal, vyndal jeden balíček z krabičky a položil ho na polštář vedle mé hlavy. Hned nato si rychle rozepnul kalhoty a svlékl si je.

A vida, najednou pospíchá.

Před očima se mi vzdouval důvod toho spěchu ještě zřetelněji než předtím. Mému studu už nepomáhalo ani přitnutí. Začínala jsem se klepat a rukama jsem si přikryla obličej.

„Jestli mi teď řekneš, že sis to rozmyslela, tak nejspíš prasknu,“ pronesl.

Jeho zoufalému tónu jsem se zachechtala.

„Ne. Nerozmyslela. Jenom...“ vydechla jsem.

Vlastně jsem netušila, co říct. Lehl si zpátky ke mně a rozepnul mi kalhoty.

„Chápu, že se bojíš, ale udělám všechno pro to, aby sis to užila,“ řekl tiše.

„Já vím,“ zamumlala jsem. „Toho se nebojím. Akorát... prej to poprvé bolí.“

„Bolest by neměla trvat dlouho,“ pohladil mě po břicho. „Budu se snažit. Věříš mi, že jo?“

V očích jsem mu opět viděla strach. Jeho přístup byl tak laskavý a citlivý, že jsem se usmála.

„Věřím, Theo,“ natáhla jsem se k němu pro polibek.

Zatímco jsme se líbali, jeho prsty mě hladily přes kalhotky. Zavzdychala jsem a zavřela oči tak, jak mě učil. Prý bych tak měla dosáhnout lepšího prožitku. Nejvíc tlaku jsem cítila v uzlíčku mezi nohama, kterému, jak jsem věděla, se říká klitoris. Mně se tohle slovo ale nelíbilo, raději jsem používala *uzlíček* nebo *střed*. Klitoris mi přišlo takové... moc třaskavé. Vlíla se mi červeň do tváří pokaždé, když to někdo vyslovil.

Což se po dnešku změní.

Slyšela jsem rychlý a přerušovaný dech. Byl můj. Z úst mi unikl hlasitý sten, když mi rukou zajel pod kalhotky. Theodorův prst se velmi důkladně věnoval mému středu, až se mi přivírala víčka. Přímý dotek kůže na kůži ve mě vyvolal naprosto neuvěřitelnou vlnu horka. Věděla jsem, co se blíží, a už jsem mezi nohama cítila známé vlhko. Theo mi tohle udělal už několikrát. Totiž mě. Udělal mě.

„To je ono, *Foxie*,“ použil přezdívku, kterou mi dal kvůli mým vlasům. Vyslovoval ji s takovou něhou, za kterou se skrývalo ještě něco jiného, ale ve své nezkušenosti jsem nedokázala rozpoznat co. „Už se zase blížíš, že?“ zachraptěl.

„Jo,“ vydolovala jsem ze sebe.

Nehty jsem mu zarývala do kůže a druhou dlaní svírala prostěradlo vedle sebe. Rychle jsem si na ten pocit zvykla a zamilovala si ho.

Dál už neříkal nic. Věděl, že se potřebuji soustředit. Jen pokračoval v příjemných pohybech prstů, které ke mně přiváděly neuvěřitelně silnou vlnitou křeč. Pohlcovala mé tělo a já instinktivně chtěla sevřít stehna k sobě. Theo mi ale takový pohyb nedovolil. Jednu nohu si přehodil přes tu moji a zatraceně dobře věděl proč.

V tu chvíli se mi z úst vydral takový sten, jaký jsem u sebe neznala. Cítila jsem se tak zatraceně příjemně, že jsem nedokázala jasně myslet, hýbat se nebo... prostě nic. Jen jsem sténala, zatímco ta opojná křeč držela moje tělo v šachu a Theův prst mé vyvrcholení jen prodlužoval.

Až později mi došlo, že mi rukou překryl pusu, aby moje výkřiky nevbudily rodiče. Nevěděli totiž, že tu je.

„Nádhera,“ zapředl.

Jo? Fakt?

Netušila jsem, co se mu vlastně líbilo, protože mně připadalo, že jsem křičela jako dřevorubec, co si ukopl palec o postel.

Chtěla jsem se ho na to zeptat, ale naštěstí jsem nemohla mluvit. Když se tohle stalo, byla jsem vždycky oblbnutá a připadala jsem si jako kus rosolu. Vnímala jsem ho jen matně. Měla jsem zavřené oči, ale pak se vedle mě pohnul a já zaslechla, jak se něco trhá.

V tu chvíli jsem prudce otevřela oči a zahlédla, jak si na penisu uhlašoval kondom.

Kruci... ani omylem se do mě nevejde.

Jelikož se zasmál, poznala jsem, že jsem to řekla nahlas.

„O tom se hned přesvědčíme,“ pronesl a uvelebil se mezi máma nohama. Nevěděla jsem, kam s nimi, ale on mi je navedl kolem sebe.

Aha, dobře.

„Nadechni se,“ přikázal mi.

Když jsem tak udělala, ucítila jsem u své vlhkosti jemný tlak. „Teď vydechni,“ dodal.

Opět jsem ho poslechla a k mému překvapení opravdu věděl, co dělá. Ve chvíli, kdy do mě pronikl, jsem pocítila tak kurevsky silnou, ostrou bolest, že mému výkřiku zabránil jen můj výdech.

Musela jsem vypadat přesně tak, jak jsem se cítila – vyděšeně. Zastavil se a políbil mě na čelo.

Lapala jsem po dechu. Ostrá bolest přicházela přímo z mého středu. Měla jsem pocit, že mi v rozkroku vzplál oheň.

Theo mě znovu políbil a já se snažila uvolnit. Nepřestával mě hladit po tváři a ve vlasech. Laskal mě na krku, ale když se pohnul, bolest se vrátila.

Sykla jsem, ale brečet se mi nechtělo. Jen jsem v duchu nadávala, protože kvůli mé bolesti nedělal to, co by jistě chtěl.

„Vedeš si úžasně,“ pronikl ke mně jeho hlas skrz závoj mých vjemů a myšlenek.

Zamrkala jsem. „Ty taky.“

„Sotva vím, co dělám,“ zasmál se a zabořil se mi do krku.

Nevěřila jsem mu. Taková slova použil určitě jen proto, abych se cítila lépe.

„Jsi v tom dobrý.“

Zvedl na mě svá modrá kukadla.

„Vážně?“

„Ano. Mohl bys... pokračovat?“ pobídla jsem ho.

Ještě že jsem měla dost komunikativní mámu. Naše rozhovory byly mnohdy celkem trapné, ale aspoň jsem nebyla úplně nevědomá.

Theo se pohnul. Silně jsem zaťala zuby, až jsem si málem vyhodila čelist z pantu, abych zase nesykla. Theo se ale zastavil. Výraz mého obličeje mu neunikl.

A dost.

Stáhla jsem ho k polibku, aby se na mě nemohl dívat, a obtočila kolem něj nohy. Naštěstí na můj počín zareagoval správně a začal se konečně pravidelně hýbat. Zpočátku jsem se necítila zrovna komfortně, ale nakonec si ke mně našla cestu i ta příjemnější část našeho spojení.

Čím déle se Theodor pohyboval, tím více si moje tělo zvykalo. Byly to pomalé, něžné pohyby, při kterých jsme si vyměňovali polibky, a já se rychle začala cítit jako v ráji. Jeho kůže silně hřála a mé tělo si na to jeho zvykalo ve všech ohledech. Pořád jsem cítila bolest, ale skrz ni prostupovala také slast. Vůbec poprvé jsem něco takového cítila s klukem, který mě miloval, což dával jasně najevo.

A já zatraceně moc milovala jeho.

Měli jsme za sebou krátký vztah, ale byl nejintenzivnější, jaký jsem kdy zažila. Něco mi říkalo, že spolu zůstaneme navždy.

Theo se najednou odtáhl a zrychlil. Ani jsem si neuvědomila, že jsem začala hlasitěji dýchat a pak sténat, protože už to bylo opravdu příjemné.

Nádherné.

Jeho pohyby nabíraly na intenzitě. Podepíral se rukama vedle mojí hlavy a měl zavřené oči. Přišlo mi, že netrvalo moc dlouho a můj kluk nade mnou ztuhnul, pak se mi zabořil do ramene a několikrát hlasitě zasténal. Uvnitř sebe jsem cítila podivné škubání, ale tak nějak jsem tušila, co se stalo. Bylo mi dobře, zatraceně dobře. Nemohla jsem se dočkat, až společně začneme objevovat, co se nám líbí a nelíbí. Jak toho druhého co nejlépe přivést k vrcholu.

Spolu.

Ale pak jsem se probudila.

Byl to jen sen...

A už hodně dlouho mi nebylo šestnáct.

„Hni tou prdelí, nebo přijdeme pozdě!“ houkla na mě moje nejlepší kamarádka Stacy.

Padly jsme si do oka už na škole a od té doby by nás od sebe neodtrhnuli ani párem volů.

„No jo, furt,“ zabručela jsem a upravila si svůj drdol.

Ten den byl u nás ve městě maškarní ples jako součást oslav příchodu Nového roku. Prý nastával rok draka, což mělo být magické, ale já to nijak neprožívala.

V našem městě kolovaly různé pověry. V jiných zemích měli upíry, vlkodlaky a jinou havěť, my měli draky. V městské knihovně by se našlo asi tucet knih plných různých bájí pojednávajících o těch okřídlených příšerách, které ve Firestonu údajně kdysi žily. Ne že by na tom bylo něco

pravdy, ale každé město či země má něco svého. Například Transylvánie má Drákulu, Skandinávie své bohy, Ragnaröka a je toho mnohem víc.

Já tomu nikdy nevěřila. Dávala jsem přednost vědě a logickým vysvětlením před smyšlenými fantasmagoriemi. Byla jsem odjakživa realista. Někdo by mě mohl nazvat i skeptikem.

V zrcadle jsem si ještě naposledy prohlédla své tmavě modré šaty, které těsně obepínaly mou postavu a podtrhovaly tak mé oblé křivky. Měla jsem postavu takzvaných přesýpacích hodin: velká prsa, útlý pas, široké – až příliš široké – boky. Šaty sahaly až na zem a na jedné straně měly rozparek do půlky stehna.

Z odrazu se na mě dívaly zelené oči, které mojí spolubydlící připomínaly dva smaragdy. O mých vlasech mamka s oblibou tvrdila, že jsou jako liščí. Jsem totiž zrzka. Nejsem ani nijak vysoká, měřím kolem sto padesáti pěti centimetrů, takže připomínám spíš hobita.

Zato Stacy byla vysoká, modrooká blondýnka, za kterou se na ulici skoro každý chlap otočil. Vypadala jako modelka a se svými sto sedmdesáti centimetry mě dalece převyšovala. Vlastně jsme vedle sebe vypadaly jako Dlouhý a Široký, jen Bystrozraký chyběl. I když za toho se dal považovat můj přítel Steve, který tou dobou už na nás čekal venku s autem.

Ještě jsem rychle popadla svou škrabošku s barevným pavím peřím a psaníčko. Pak jsem vyběhla ven, kde oba netrpělivě přešlapovali.

„S tebou nikdy nikam nepůjdeme včas,“ postěžovala si Stacy zpod své vílí masky. Měla na sobě světle růžové šaty s tylovou sukní ke kolenům a s šifonovými rukávy. Vlasy si navlnila a nechala rozpuštěné. Vypadala doopravdy jako víla.

„Moc ti to sluší, Stacy,“ vydechla jsem při pohledu na ni.

„Děkuju, zlato, ty vypadáš taky senzačně,“ usmála se na mě a pak už přišel Steve.

Přivítali jsme se dlouhým polibkem. Byli jsme spolu spoustu let a on byl do mě stále zamilovaný jako první den – nebo tak alespoň působil. Jen já jsem měla s láskou problém, ale nad důvodem, proč tomu tak bylo, jsem v tu chvíli nechtěla uvažovat. Nepotřebovala jsem si kazit večer. Stačilo, že jsem se ráno probírala celá zpocená a udýchaná jako po běžeckém maratonu.

Zase se mi zdál ten sen. Do háje s tím.

„Vypadáš úžasně, Kio,“ pronesl Steve a zálibně si mě prohlížel.

Usmála jsem se a zatočila se kolem dokola, aby si mě mohl pořádně prohlédnout. Šaty i masku jsem si totiž udělala sama. Milovala jsem šití, a

dokonce jsem si tím i přivydělávala. Dalo mi práci najít si stálou klientelu, ale nakonec se noví zájemci ukazovali občas sami. Říkala jsem si, že nebude trvat dlouho a budu si moct dovolit odejít z práce, která mě stejně nebavila. Byla jsem barmanka a ten noční život mě pomalu, ale jistě ubíjel.

„Jsem ráda, že se ti to líbí. Ty vypadáš taky skvěle. Úplně jako živý,“ zaculila jsem se nad jeho škraboškou na motivy tygra.

Měl k ní tmavě hnědý oblek a kravatu s tygřími pruhy, kterou jsem mu ušila.

„Tak jsme se všichni pochválili a teď už můžeme jet, ne?“ ozvala se nedočkavě Stacy a zkazila nám tak hezkou chvíli.

Steve měl čokoládově hnědé vlasy i oči. Atletickou a celkově vzato i docela vysokou postavou jen o něco málo převyšoval Stacy. Ta byla nedočkavá, protože měla na plese domluvené rande. Jedno z mnoha.

Stacy totiž neuznávala lásku. Kdysi jí jeden kluk tak strašně moc ublížil, že své pocity hluboko v sobě pohřbila a nedovolila jim vyjít na povrch. Zažila vlastně něco podobného jako já, ale já jsem na rozdíl od ní byla srab a místo toho, abych se s tím vypořádala sama, upnula jsem se na Steva. Stal se mým záchytným bodem, když se mé myšlenky až moc ubíraly *jeho* směrem. Ono prokleté jméno jsem už roky nevyslovila nahlas, jako by mi snad mělo přinést smůlu.

Stacy pro mě byla ta nejstatečnější osoba pod sluncem. Opačné pohlaví měla pouze pro ukojení své fyzické potřeby, a jakmile měla dost, ihned je pakovala z bytu. A tomu já říkala kurevská odvaha.

Bydlely jsme spolu v pronájmu. Byt měl kuchyň koupelnu a dva pokoje hned vedle sebe, takže jsem o ní věděla úplně všechno. Občas i to, co jsem nechtěla.

Steve bydlel sám. Vystudoval policejní akademii a našel si celkem teplé místočko u státní policie. Platili ho královsky a on si díky tomu mohl dovolit vlastní bydlení.

Já teda takový plat vážně neměla.

Slíbili jsme si, že se v den desátého výročí našeho vztahu sestěhujeme, což bylo za tři měsíce. Také mi dával náznaky ohledně svatby, ale já upřímně doufala, že mě ještě požádat nehodlal. Bylo mi dvacet pět a už i moji rodiče se sem tam nenápadně ptali, jak to s námi vypadá. Jenže já se vdávat ještě nechtěla. Přála jsem si našetřit nějaké peníze a procestovat svět. V různých zákoutích bych objevovala nové tradice a zvyky, jazyky a kulturu. Teprve pak možná přicházela v úvahu svatba a děti. Steve o tom

věděl, ale vždy, když jsem se o svých plánech zmínila, tvářil se, jako kdyby snědl citrón. Já si však byla jistá, že se určitě nějak dohodneme. Jsme stejně staří a v mnoha ohledech se naše myšlenky a názory shodují.

Byl zkrátka mým princem na bílém koni, který mě zachránil před zlým drakem. Tuhle metaforu jsem si říkávala ráda, podivně mě uklidňovala.

Když jsme nastoupili do jeho bílého Audi A8, zavadila jsem pohledem na náš vchod, kde se mihl stín. Nijak jsem se tím v tu chvíli nezabývala, však nás v tom paneláku bydlelo hodně, ale po chvíli mi to přece jenom začalo vrtat hlavou

Že by se v našem malém městě objevil někdo, kdo byl stejný opozdilec jako já?

Cestou nám v autě vyřvával Sub Zero Project – The Silence. Já i Stacy jsme nadšeně gestikulovaly rukama do hakkenu a Steve nás tiše trpěl. On totiž hardstyle nesnášel.

Jakmile zaparkoval a došli jsme do kulturního domu, kde se ples konal, už se odtamtud ozývala hudba.

„No skvěle! Přišli jsme o proslov starosty! Kiaro, vážně by ses měla naučit chodit včas,“ oslovil mě Steve celým jménem, což znamenalo, že byl naštvaný.

„Aby se taky neposral,“ ulevila si Stacy a začala psát textovku.

„Já vím, ale starosta je pro něj důležitý, když teď pracuje u policie. Chápeš?“ snažila jsem se Stevův menší výstup omluvit, ale i mě samotnou štval.

„To je mi upřímně u prdele, Kio. Jeho holka jsi ty, ne starosta,“ řekla a já z jejího tónu hlasu poznala, že tímhle se debata jménem Steve ukončuje.

Věděla jsem, že si s ním moc nerozumí, tolerovala ho jen kvůli mně.

„No jo, a co tvoje randevů?“ změnila jsem raději téma.

„Za chvíli by tu měl být,“ rozzářila se svým oslnivým úsměvem typu *jen-já-jsem-to-co-doopravdy-chceš* a já se uchechtla. Její sebevědomí by se mi občas hodilo.

Najednou do mě zezadu někdo strčil tak prudce, až jsem málem upadla na Stacy. Silné ruce mě popadly za odhalená ramena a zachytily. Jen těsně zabránily mému pádu na zem, kdy bych s sebou smetla i ji.

„Omlouvám se,“ ozval se mi u ucha hluboký mužský hlas s náznakem chrapotu.

Byl zvláštní.

Ta dvě slova zašeptal a jeho teplý dech mě polechtal na šíji. Ošila jsem se, naběhla mi z toho husí kůže. Ten hlas se mi zdál povědomý, ale nedokázala jsem si ho zařadit. Kolem mě se rozlinula svěží vůně lesa v kombinaci s něčím sladkým a kouřovým, ale ani tu jsem nedokázala identifikovat. Z ničeho nic zmizela. Ohlédla jsem se, ale viděla jsem už jenom mohutnou mužskou siluetu, která v záři světel mizela v davu.

Až později mi došlo, že jsem po celou tu dobu záhadného setkání zadržovala dech.

2. Vrátil se

„Takovej vůl,“ ulevila si Stacy a já se trhaně nadechla.

Co byl zač?

Myšlenky mi vířily hlavou jedna přes druhou.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se mě starostlivě má kamarádka.

Zmateně jsem se na ni podívala. Ta vůně mě kompletně rozhodila. „Jo, jo, jasně. Jen jsem se lekla,“ snažila jsem se vzpamatovat, ale stále jsem hleděla ke vchodu do sálu, kde zmizel.

„Nějakej debil, co neumí chodit,“ pronesla svým typickým povrchním hlasem.

Stacy byla lehce namyšlená, ale ke mně se tak nikdy nechovala. Věděla, že by tvrdě narazila.

„Asi,“ pokusila jsem se o úsměv, ale místo toho na mé tváři jistě vznikl jakýsi neidentifikovatelný škleb.

„Se divím, žes sebou netřískla,“ posmívala se mi a já cítila, jak se mé tělo začalo konečně uvolňovat vlivem klasického rýpání mojí spřízněné duše.

„No jo, no jo, já vím. Kdykoli budeš padat, vždy tu budu pro tebe – tvá podlaha,“ naznačila jsem zvednutými prsty uvozovky a Stacy se začala neřízeně řehtat se slovy, že tak by mělo znít moje motto.

Po pár sekundách jsem se k ní přidala. Díky našemu výbuchu smíchu ze mě zcela opadl ten divný pocit, který jsem měla v přítomnosti neznámého.

Měla jsem totiž přirozený talent na předvádění přímo uměleckých pádů. Toho se už asi nikdy nezbavím.

Po chvíli, když jsme se uklidnily, se Stacy podívala za mě. Přimhouřila oči, pozvedla jeden koutek úst a zamrkala řasami. Tenhle její výraz jsem už dobře znala, za mnou stála její oběť pro nadcházející večer. Udělala jsem krok stranou. Připadala jsem si jako malá zídka, která jim bránila se k sobě přiblížit. Představila jsem si sama sebe jako skřítku mezi dvěma obry a nenápadně se posunula.

„Kiaro, zlato, pro tuto chvíli tě opouštím,“ pronesla sladce a já obrátila oči v sloup.

„Je mi to jasný. Buď té lásky a aspoň se mi ozvi.“

„Jo, jasně,“ odpověděla mi zcela nezaujatě, když k ní došel týpek s černými vlasy a snědou kůží v masce černého pantera. V tu chvíli jsem se už otáčela na patě a vyrazila hledat svého hnědovlasého tygra v naivní snaze se usmířit.

Jenomže když jsem ho ani po půl hodině nenašla, vzdala jsem to.

Bud' si najde on mě, nebo ať si trhne.

Bezťak nikdy nevydržel být našťvaný dlouho, a navíc šlo o prkotinu.

Koupila jsem si víno a rozhlédla se po místnosti. Prostorný sál byl plný barev, tvarů, nejroztodivnějších masek a hýřících sukni. Nad pódiem, kde měl starosta určitě onen proslov, visela obří šerpa s nápisem *MAŠKARNÍ BÁL MĚSTA FIRESTONE*. Po stěnách byly zavěšené barevné girlandy, některé s motivem šupin, různé ozdoby s dračí tematikou a nad vchodem se tyčila obrovská hlava černého draka se zlatýma očima a rozšklebenou pusou plnou ostrých zubů. Hádala jsem, že byla z montážní pěny a nastříkaná chromovým sprejem na auta. Minimálně já bych to tak udělala.

Všichni pili, tancovali a bavili se. Jen já tam stála jako kůl v plotě. Navíc jsem měla takový nepříjemný pocit, jako kdyby mě někdo sledoval. Ať jsem se ale otáčela, jak jsem chtěla, nikoho takového mé oči nenašly.

Kopla jsem do sebe celý obsah sklenky a chtěla si koupit druhou, když vtom se ozvaly fanfáry, což byl signál pro tanec, který se jmenoval *Alone in fire – Osamělý v ohni*. Jeho kouzlo spočívalo v tom, že k němu nebyl zapotřebí taneční partner. Prostě se ženy i muži seřadili ve dvou řadách naproti sobě a partnera získali náhodně.

Tak, když už jsem tady, proč si nezatančit? proběhlo mi hlavou.

Stoupla jsem si do řady s lehkým, nejistým očekáváním. Naproti mně se objevil muž s maskou fénixe. Kývla jsem na pozdrav a pak začala hrát hudba. Dva kroky k sobě, obejít se a otočka. Při obcházení promluvil: „Zajímavý výběr masky,“ řekl poměrně příjemným hlasem.

Nebylo na něm nic zvláštního, alespoň pro mě ne.

„Děkuju, fénix je taky super,“ vrátila jsem mu.

Otočili jsme se naproti sobě a zahákli se do sebe lokty. Šlo o takové rámě, ale obráceně. A pak začalo další kolo.

„Díky. Jsem Troy,“ usmál se.

„Kiara,“ oplatila jsem mu.

Snažila jsem se být zdvořilá, ale nijak mě nezaujal, možná jen tou maskou.

Pak začala fáze, kdy jsme se k sobě postavili zády a otočkou si vyměnili partnery.

V tu chvíli mě ovanula ta stejná vůně, jakou jsem ucítila u vchodu. Strnula jsem. Než jsem se stačila vzpamatovat, pocítila jsem na svém pase ruce a společně s neznámým pokračovala v tanci.

Zaplavoval mě divný pocit, až jsem se musela opravdu hodně přemáhat, abych se neohlédla. Naše těla při tanci splynula v jedno a jeho vůně mi omamovaly mysl. Zvědavost ve mně bublala a já se bála, že prasknu napětím.

Koutkem oka jsem zahlédla, že se ke mně mírně naklání. Došlo mi, že se mi díval do tváře. Pootočila jsem hlavu, ale v tu stejnou chvíli se otočkou měnili taneční partneři, takže jsem se opět ocitla před Troyem.

„Tancuješ fakt dobře. Jsi odsud?“ zeptal se, ale já měla co dělat, abych ho vůbec vnímala.

Rozhlížela jsem se jako divá a doufala, že ho ještě spatřím. Problém byl v tom, že jsem netušila, koho vlastně hledám.

„Díky, tobě to taky jde,“ odpověděla jsem po chvíli, když jsem hledání vzdala. „Narodila jsem se tady,“ dodala jsem a poté jsme se obešli.

„Já taky. A ty někoho hledáš?“ poznamenal chytře.

Nestačila jsem mu odpovědět, protože přišla opět otočka a já s napětím čekala na ty teplé ruce v pase.

Byl zpět.

Bezděky, skoro s prazvláštní úlevou, jsem položila dlaně na ty jeho a udělala menší krok, aby se ke mně přitiskl. Netušila jsem, proč něco takového dělám, ale přišlo mi to samozřejmé.

V tu chvíli jsem zaslechla, jak se prudce nadechl.

„Známe se,“ konstatovala jsem prostě.

„Známe,“ odpověděl.

Měl opravdu velmi příjemný hlas.

„Odkud?“ zeptala jsem se.

V jeho blízkosti jsem zažívala pocity, které mi byly blízké, proto jsem potřebovala zjistit, o koho jde.

„Uplynulo moře času,“ řekl potichu a já se zuby nehty snažila ten hlas přiřadit ke tváři.

„Tak kdo jsi?“ zašeptala jsem, protože se mi začínal zadržávat dech.

A proč se ve tvé přítomnosti cítím tak nesvá?

„Zbabělec,“ pronesl.

Divila jsem se, že mě přes tu hudbu slyšel, ale pár sekund poté kapela přestala hrát. Jeho dlaně ještě krátký moment setrvaly na mém pase, přestože už všichni tleskali.

„Omlouvám se, Kiara,“ vydechl a jeho ruce zmizely.

Prudce jsem se nadechla, až mě začalo pálit v krku. Chvíli jsem lapala po vzduchu a jakmile to šlo, otočila jsem se, ale už jsem ho neviděla.

On zná moje jméno, problesklo mi hlavou.

„Hledáš toho svýho dračího chlápka?“ ozval se vedle mě vesele Troy.

Nechápavě jsem se na něj podívala.

„Cože?“

Jen ukázal rukou a když jsem se tím směrem podívala, doopravdy jsem ho spatřila. Draka – tedy muže s dračí maskou, lépe řečeno.

Stál asi tři metry od nás. Byl opravdu velmi vysoký. Měl široká ramena, mohutnou hrud' a velké ruce schovával pod sakem, které mu přiléhalo k tělu. Jeho maska byla jen poloviční. Od čela až ke spánku mu trčely špičaté, rovné rohy různé velikosti. Po celé pŕlce obličeje i krku se mu táhly černé šupiny.

Vypadal jako d'ábel.

Když jsem se ve svém zkoumání zaměřila na druhou nezakrytou část obličeje, málem mě trefilo.

Měl blond vlasy střižené nakrátko, jedno oko modré, a to druhé, dračí, bylo žluté. Zadívala jsem se do jeho tváře a spatřila tolik známé rysy, ty rty... plné růžové rty, které jsem ochutnala a cítila na vlastní kůži.

To nemůže být pravda.

Díval se přímo na mě. Náhle jsem se nedokázala nadechnout.

Z úst mi uniklo jediné prokleté jméno, které jsem roky nevyslovila nahlas. „*Theodor*;“ špitla jsem.

A stavidla se spustila.

Tohle jsem nezvládala, musela jsem pryč.

Sledoval mě, jako by slyšel mé myšlenky, což bylo nemožné, ale určitě mu neuniklo, že jsem vyslovila jeho jméno. Z jeho výrazu se kvůli masce nedalo nic vyčíst, ale způsob, jakým stál, mi přišel strnulý.

Nevědomky jsem se chytla za srdce, které mě v tu chvíli neuvěřitelně rozbolelo, a pak už jsem na nic nečekala a vyběhla ven ze sálu.

Bylo mi úplně jedno, jestli mě uvidí Steve. Potřebovala jsem zmizet, zase se smět normálně nadechnout a racionálně přemýšlet. Běžela jsem, co mi

nohy stačily, a do pár lidí jsem dokonce strčila. Jejich nadávky jsem ovšem skoro nevnímala.

Chtěla jsem pryč.

Daleko, daleko od něj. Od muže, který mi zlomil srdce. Doslova. Dlouho jsem ho dávala dohromady a nechtěla jsem, aby se historie opakovala.

Podruhé se už zlomit nenechám.

Mé útroby naplnil strach. U silnice jsem stopla taxi a odjela domů.

Neohlížela jsem se.

Nikdy není dobré ohlížet se za minulostí.

Doma nikdo nebyl, Stacy asi zůstala u toho kluka nebo byla ještě na plese.

Zula jsem si střevíčky, vzala si z lednice víno a šla jsem do svého pokoje, kde jsem se prudce posadila na postel, až se zhoupla. Srdce mi divoce tlouklo, jako kdyby mi chtělo vyskočit z hrudníku a nafackovat mi za tu hloupou reakci. Měla jsem sevřený žaludek, ale na víno v něm bylo místo vždycky. A právě ve chvílích, jako byla tahle, jsem ho potřebovala nejvíc.

Pořádně jsem si přihnula rovnou z lahve.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Vrátil se, ten muž z mých snů se opravdu vrátil.

Do hajzlu!

3. V baru

Nakonec jsem tu láhev vypila. Za dvacet minut.

Usnula jsem oblečená, nalíčená a v masce, kterou jsem si, bůhvíproč, nesundala. Asi jsem měla pocit, že mě za ní nikdo nevidí. Že jsem schovaná před celým světem, ale hlavně před Theodorem.

Ano, vrátil se. Ta skutečnost mě po probuzení do hlavy praštila víc než kocovina. A že jsem ji měla jak z praku. Sundala jsem si škrabošku, svlékla šaty a v županu zamířila do koupelny, kde jsem si dala dlouhou studenou sprchu.

Seděla jsem u hrnku kávy a zaraženě zírala do zdi, když vtom se ozvalo chrastění zámku a do dveří vpadla snad ještě opilá Stacy.

Proboha, vždyť jsou dvě odpoledne.

Počkat, ona u něj zůstala přes noc?

„Stacy?“ oslovila jsem ji pobaveně s pozvednutým obočím.

Byla celá rozčuchaná, masku měla v ruce a jen tak tak se držela na nohou.

Její výraz jasně napovídal, že prožila náročnou noc a taky jsem zahlédla – cucáka? Ty se dělaly, když nám bylo patnáct, ne?

„Na nic se neptej,“ zaskuhrala a zapadla do svého pokoje.

Jen jsem nad tím výjevem pobaveně zakroutila hlavou a dopila tu blahodárnou černou tekutinu. Měla jsem ještě tři hodiny, než jsem se musela začít chystat do práce, a tak jsem se rozhodla zprovoznit mobil, který v noci umřel nejspíš ve stejnou chvíli jako já. Když se trochu nabil, sám se zapnul. Lehla jsem si do postele a zjistila, že mám několik zmeškaných hovorů a také pět textovek. Všechny hovory byly od Steva.

Do háje!

Jak jsem mohla zapomenout na svého vlastního kluka? Theodor mi komplikoval život od první chvíle, co mi do něj opět vstoupil.

Byla bych nejradši, kdyby ho nějaký ten drak skutečně sežral a zbavil mě tak starosti velké jako kamion.

Co kamion, spíš nákladní letadlo.

Hned jsem vytočila jeho číslo a on přijal hovor po prvním vyzvánění.

„Kio? Jsi v pořádku? Měl jsem o tebe hrozný strach,“ ozval se na druhém konci a já si úlevně vydechla, jak příjemně na mě jeho hlas působil.